

ANTIFA BEAT

για antifa έκδοση δρόμου / τεύχος 5 / Οκτώβρης 2016





Συχνά ανταλλάζουμε βλέμματα ή κουβέντες στις ίδιες γειτονιές... Κυψέλη, Πατήσια, Εξάρχεια και πάει λέγοντας. Στα παγκάκια, στους δρόμους, στους συρμούς και τα λεωφορεία. Μεγαλωμένοι ή περαστικοί από εδώ, με τις σχέσεις μας, τους θυμούς μας, τις χαρές εδώ. Μα τώρα είναι η ώρα που συμβαίνει κάτι που μας ξεπερνά όλους, μας διαπερνά όλους, είτε γουστάρουμε είτε όχι, και μας αναγκάζει να φέρνουμε τις φάτσες μας πρωί-πρωί έξω από τα σχολικά κλουβιά. Αυτός είναι και ο λόγος που σας μοιράζουμε αυτό το δωδεκασέλιδο έντυπο. Ποιός λόγος ακριβώς; Ότι μας έλαχε μια εποχή ανασύνταξης του ντόπιου φασισμού, του οποίου η παρονυχίδα μόνο είναι οι κοινοβουλευτικοί νεοναζί. Και ότι ξέρουμε καλά πως τόσο οι κάθε είδους φασίστες – στις γειτονιές, τους δρόμους και τα λεωφορεία – όσο και τα κατορθώματα τους δεν αντιμετωπίζονται με το τηλεκοντρόλ.

Το υποκείμενο που σας μοιράζει αυτό το έντυπο, γυναίκες και άντρες, στρέιτ και ανώμμαλοι, μετανάστ(ρι)ες και μη – περήφανοι και περήφανες για όλα τα παραπάνω αλλά κυρίως για την αντιφασιστική τους συνείδηση! – έχει πάρει θέση μέσα στον παραπάνω κοινωνικό πόλεμο. Γνωρίζει επίσης τόσο το φόβο και τη μοναξιά των ατομικών λύσεων όσο και τη σιγουριά και τη δύναμη των συλλογικά οργανωμένων απαντήσεων ενάντια στον ντόπιο βούρκο. Θα βρείτε, λοιπόν, εδώ μέσα διάφορα που ελπίζουμε να κάνουν κάθε ρατσιστή, ομοφοβικό, σεξιστή συμμαθητή να νιώθει άβολα και κάθε αντιφασίστα, κάθε μετανάστρια, κάθε έναν και κάθε μία που νιώθει 'ξένη' μέσα σε ασφυκτικά περιβάλλοντα να αναθαρρεί και να μη νιώθει κανείς μόνος, καμιά μόνη. Και ξανά: θα βρείτε εδώ μέσα διάφορα, τα οποία συζητάμε σε μικρές συνελεύσεις, τα διαμορφώνουμε συλλογικά και τα χρηματοδοτούμε από την τσέπη μας. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι ούτε έχουμε ούτε θέλουμε να έχουμε σχέση με οποιοδήποτε κόμμα, πρωτοπορία, ΜΜΕ ή άλλου είδους καβάτζες. Και ότι δεν ελπίζουμε παρά στις δυνάμεις τις δικές μας, των φίλων μας και των συντρόφων μας. Αυτά για αρχή. Τα υπόλοιπα στο έντυπο.

ή από δω Antifa_Beat_26@riseup.net.

μία antifa έκδοση δρόμου / τεύχος 5 / Οκτώβρης 2016

ANTIFA BEAT SPEAKING

Η Ruby Bridges γεννήθηκε το 1954 στο Μισισίπι. Εκεί, οι πρόγονοι της ζήσανε με προδιαγεγραμμένη μοίρα. Θα ζούσαν και θα πέθαιναν ως σκλάβοι των λευκών αμερικάνων. Μετά από αγώνες και με την κατάργηση ομοσπονδιακών νόμων που επέτρεπαν τη δουλεία, έφτασε η ώρα της Ruby... Μετακόμισε με την οικογένεια της στη Νέα Ορλεάνη την περίοδο που τέθηκε υπό αμφισβήτηση ο διαχωρισμός των σχολείων για λευκούς και έγχρωμους. Το 1960 οι λευκοί γονείς εξεγείρονταν για αυτό ακριβώς. Η Ruby ήταν η πρώτη μαθήτριά που “παρείσφρυσε” σε σχολείο λευκών, με αποτέλεσμα οι γονείς των παιδιών να εξαπολύσουν απειλές θανάτου, να εκφράσουν ρατσιστικό μίσος και να αποσύρουν τα παιδιά τους από το σχολείο μέχρι να γυρίσει η Ruby εκεί που θεωρούσαν πως άνηκε, δηλαδή, όχι στο ‘καθαρό’ σχολείο. Έτσι, για να μαθητεύσει η Ruby στο δημοτικό William Frantz, επιστρατεύθηκε ολόκληρο FBI για την προστασία της από τον όχλο, η δασκάλα της χρειάστηκε να παραδίδει ‘ιδιαίτερα’ στη Ruby, αφού οι γονείς απαγόρευαν στα λευκά παιδάκια να είναι συμμαθητές με τη Ruby, ενώ χρειάστηκε και ψυχολογική φροντίδα για αυτήν και την οικογένεια της, γιατί δεν είναι καθόλου εύκολο να ζεις με τον αντίκτυπο της ρατσιστικής φαντασίας. Μια μάνα έφτιαξε μια μέρα ένα μικρό φέρετρο με μια μαύρη κούκλα και περίμενε τη Ruby στο σχολείο, ενώ άλλοι, λιγότερο ευφάνταστοι, ρατσιστές την έφτυναν, την έβριζαν και της πετούσαν αντικείμενα.



Το κόστος της επιλογής της οικογένειας της Ruby να σπάσει το λευκό τρόμο ήταν τεράστιο. Χάσανε τις δουλειές τους, τους πέταξαν από τα σπίτια τους, ήρθαν αντιμέτωποι με βία. Το 2011 συναντήθηκε με τον Ομπάμα, ο οποίος της είπε πως αν δεν ήταν άνθρωποι όπως αυτή, ο ίδιος δεν θα ήταν πρόεδρος, αλλά η πραγματικότητα είναι λιγότερο παραμυθένια... Η Ruby έχασε για πάντα το σπίτι της με τον τυφώνα Katrina το 2005, όπως και χιλιάδες αφροαμερικανοί, και αντί να βοηθηθούν να ξαναχτίσουν τις ζωές τους, εγκληματοποιήθηκαν. Γνωρίζουμε πως σήμερα σκοτώνονται ανάια ολό και περισσότεροι μαύροι στις

ΗΠΑ κάθε χρόνο, παρά (επίσης μαύροι και μειονοτικοί) αμερικάνοι στρατιώτες σε εμπόλεμες ζώνες. Το ξέρουμε γιατί βλέπουμε τους μάτσους κάθε εβδομάδα να τους σκοτώνουν με κάθε τρόπο.

Η ιστορία της Ruby όμως μας θυμίζει και τα δικά μας αφού βλέπουμε τους χριστιανούς γονείς μας να προσπαθούν με κάθε μέσο να αποτρέψουν τα παιδιά των προσφύγων να φοιτήσουν στα σχολεία του “Ωραιο”κάστρου, της Φιλιπιάδας, της Αλεξάνδρειας – και άλλων επαρχιακών βόθρων – όπως κάνανε και στο παρελθόν με τα παιδιά των Αλβανών. Απέναντι στον διαχρονικό ρατσισμό των γονέων και των δημάρχων, εμείς λέμε: αλληλεγγύη, αντεπίθεση και αντιφασιστική οργάνωση. Θυμόμαστε τη Ruby για να ξέρουμε πως να αντιμετωπίσουμε σήμερα τις εξοντωτικές πλειοψηφίες.

RUBY BRIDGES

Bar Οικονομικής Ενίσχυσης

08.10.2016 // 9μμ

ΑΝΤΙΓΑ ΒΕΑΤ

Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου

Προφήτη Ηλία 49 (πεζόδρομος), έναντι εισόδου θεάτρου Ρεματιάς Χαλανδρίου

Πληροφορίες πρόσβασης:

Λεωφορείο 402, στάση "Γιασεμιών", από σταθμό Κατεχάκη

Τρόλλεϋ 18, 19, στάση "Χαϊμαντά", από Μουσείο

NE GJUREN E NDAEUAR

Siç u informuam, ne 3 gusht vdiq Pellumb Marnikollaj, 28 vjec ne rajonin e policis ne ano patisia. Ai ishte I denuar per vjedhje dhe kohen e fundit I detyruar me paraqitje ne polici. Sipas raportit te policis ai u hodh nga dritarja e katit te 2te, te 3te por edhe te 4te(?) (sipas gazetave te ndryshme).

Ngjaraja faktikisht u publikua mbas 10 ditesh, mbasi kishte marre publicitet maksimale ne shetetin e emigrantit- shqiperi., dhe per shkake te familjes te vete qe u vu ne kerkim.

Nuk ka rendesi te hyme ne detaje te holla gazetaresh, ajo qe eshte e qarte eshte qe policia kishet deshire ta zhdukte trupin. Kure declaruan nje njeri si person pa identitet, njekohesishte kure ai vet shkone per tu paraqitur(me pashaport detyrimisht), kure nuk njoftuan familjen dhe ambasaden shqiptare per ngjarjen- siç jane te detyruar te bejne dhe kure , sipas ekspertimit mjeko-ligjore (qe u be ne tirane) gjendet trupi I ti I dhunuar ateher vetem nje konkluzion I logjikshem dele... nuke behet fjale per vet- vrasje por per nje krim.

Heshtja e shtypit greke per ngjarjen ne bashkpunim me vepren e policise krijojne pikpyetje dhe, nga ana tjeter na vertetojne kenveshtrimin e shogeris dhe te shtetit greke per emigrantet.

Nuk jane te paketa rastet e te burgosurve qe “zhduken” me procedura te shpejta. Nje nga ngjarjet me te njohura ne publik eshte ajo e Ilia Karelit, I cili u torturua deri ne vdekje nga gardianet e burgut ne nigrita ne 2014.

Eshte e vertet qe drejtesia greke aplikon denime shume me te renda per emigrantet ne krahasime me ato qe aplikon ne shtetasit greke. Pikat e dobeta e ketyre personazhve jane identiteti I tyre dhe fakti qe perfshihen ne kategorin e “kriminelave”

Qe te mos behet fjale gjithmon per disa shifra, Pellumb Marnikollaj ishte I biri I nje nene dhe nje babai, vellai I dikujt, shoku por edhe I dashuri I disa personave te tjere!!!

Albanian Lives Matter

Στις 3 Αυγούστου 2016, ο Pellumb Marnikollaj – πρόσφατα αποφυλακισμένος με περιοριστικούς όρους – πήγε στο Α.Τ. Πατησίων για να δηλώσει την παρουσία του. Από τότε εξαφανίζεται και μετά από αναζητήσεις των συγγενών του, πληροφορούνται από την αστυνομία ότι στο Α.Τ. του ανακοίνωσαν ότι εκκρεμεί νέο ένταλμα σύλληψης και αυτός αυτοκτόνησε πηδώντας από τον 4ο όροφο. Δεν ακολούθησε άλλη ενημέρωση αλλά ευτυχώς οι συγγενείς πρόλαβαν να πάρουν το πτώμα πριν ενταφιαστεί. Η ιατροδικαστική εξέταση από τις αλβανικές αρχές έδειξε ότι ο Marnikollaj είχε υποστεί βασανιστήρια (μώλωπες, αιματώματα, σημάδια από τσιγάρα). Στην Αλβανία έγινε πορεία διαμαρτυρίας για την δολοφονία στην ελληνική πρεσβεία. Στην Ελλάδα προηγούνταν στην ατζέντα το μνημόνιο, η καρέτα καρέτα και περίπου εκατό άλλα «σημαντικότερα» ζητήματα.



Ο Pellumb δεν ήταν ο πρώτος. Είχε προηγηθεί η δολοφονία του Ιλίρ Καρέλι και μυριάδες άλλες από τα πρώτα χρόνια που πάτησαν το πόδι τους μετανάστες και πρόσφυγες σε αυτή την χώρα, την χειρότερη στον κόσμο (ενδεικτικά βλέπε «Για να μην ξεχνιόμαστε»)

http://www.cafemorgenland.net/archiv/2010/2010.10.07_chhronology.htm

Αν σκεφτούμε βέβαια την πάγια στάση μπάτσων και δικαστών να καλύπτονται μεταξύ τους, σε συνδυασμό με το ότι είναι σαδιστικά καθάρματα (είναι γνωστό ότι ο «καλός» μπάτσος είναι πιο σπάνιο θέαμα και από πιγκουίνο στην πλατεία Συντάγματος τον δεκαπενταύγουστο), το συμφέρον του ελληνικού κράτους να μην βγαίνουν τέτοιες ιστορίες στο προσκήνιο για να διατηρήσει το κύρος του σε διεθνές επίπεδο καθώς φυσικά και την αδιαφορία αν όχι χαρά της συντριπτικής πλειοψηφίας των ελλήνων, ε τότε ίσως θα ήταν πιο λογικό να θεωρούμε ότι κάθε αυτοκτονία μεταναστών σε ελληνικές φυλακές και κρατητήρια είναι και μια ρατσιστική δολοφονία.



Οι «ευαίσθητοι και δημοκρατικοί πολίτες» αυτής της χώρας θα καταδικάσουν αναμφίβολα όλα αυτά τα αίσχη χωρίς να βγάλουν άχνα για την συνθήκη που τα επιτρέπει να συμβαίνουν. Για τον ρατσισμό που εξασφαλίζει ότι σύμφωνα με τα στοιχεία του ίδιου του υπουργείου δικαιοσύνης από τους 11.900 κρατούμενους σε ελληνικές φυλακές (χωρίς να μετράμε δηλαδή όσους είναι σε κρατητήρια ή με αναστολή) οι 7.000 δεν είναι έλληνες πολίτες. Αυτά τα απλά μαθηματικά ίσως αλλού θα οδηγούσαν σε διαδηλώσεις, καταγγελίες, άρθρα επί άρθρων για τα αίτια του ρατσιστικού αυτού φαινομένου κοκ. Οι έλληνες απλά επιβεβαιώνονται στην υποψία τους ότι οι «ξένοι εγκληματούν». Για να το πούμε και ωμά. Αν οι μπάτσοι βρουν μπάφο πάνω σου και είσαι ελληνάκι, θα πάρουν τηλέφωνο τους γονείς σου. Αν είσαι π.χ. αλβανός, φωνάζουν «Πάμπλο Έσκομπαρ, φαινόσουν διαφορετικός στις φωτογραφίες!»

Αυτή η βία δεν θα έπρεπε να αποδοθεί αποκλειστικά στους μπάτσους όσο και αν τους αξίζουν τα πρωτεία της σκατοψυχιάς. Δεν θα έπρεπε να διαχωριστεί από την απαξίωση της ζωής και της αξιοπρέπειας κάθε μετανάστη και κάθε μετανάστριας από το ίδιο το κράτος σε κάθε του πτυχή (από τα δικαστήρια μέχρι τα σχολεία) αλλά και την ελληνική κοινωνία που συντηρεί τα χειρότερα εγκλήματα στο εσωτερικό της.

1 3 1 2

τελικά, ο παλιός φασίστας είναι σήμερα φασίστας (ή ξέβαψε);

κι αλλα βαθυστόχαστα ερωτήματα Οκτώβρη μήνα...

Η επέτειος του ΟΧΙ όλο και πλησιάζει και οι προετοιμασίες για τον πανηγυρικό εορτασμό εντείνονται. Στα σχολεία όλης της χώρας η δουλεία για εθνική συνοχή και κατάρτηση έχει πάρει φωτιά. Αλλά και εκτός σχολείου οι εφημερίδες χτίζουν το προφίλ των φασιστών ηγετών του “ένδοξου ελληνικού παρελθόντος” που έστειλε ανθρώπινο κρέας για τα κανόνια της Ελλάδας. Ένα πράγμα ξεχνάνε μόνο να μας πούνε: Τελικά αυτός ο Μεταξάς, ήταν ή δεν ήταν φασίστας; Εμείς λέμε Ναι. Απλά και λιτά. Χωρίς λαϊκίστικες σάλτσες και μισόλογα που εξυπηρετούν την εθνική ομοιογένεια και κατάρτηση.

1) Λένε: πως ο Μεταξάς ήταν απλά δικτάτορας και όχι φασίστας. Ότι ναι μεν... ο Μεταξάς ήταν ο ιδρυτής του δικτατορικού καθεστώτος της 4ης Αυγούστου που οργανώνει ένα σκληρό στρατιωτικό πολίτευμα με κατάργηση της βουλής, με εξορίες για τους πολιτικούς τους αντιπάλους, κυρίως κομμουνιστές, και διογκωμένο τον αστυνομικό μηχανισμό ο οποίος προσφεύγει σε 50 με 80.000 συλλήψεις μέσα σε τέσσερα μόλις χρόνια, αλλά εντάξει δεν ήταν και φασίστας... Εμείς λέμε: στην Ακροναυπλία λειτουργεί το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης κομμουνιστών. Ο Μεταξάς ήταν γερμανόφιλος, επηρεασμένος από τη χιτλερική γερμανία και για αυτόν ακριβώς το λόγο, μόλις έναν μήνα μετά την παγίωση στον εξουσία, την Ελλάδα επισκέφτηκε ο υπουργός προπαγάνδας των ναζι Γιόζεφ Γκέμπελς... (βλ. Φωτό από την ενθουσιωδη υποδοχή)



2) Λένε: πως ο Μεταξάς διέλυσε τις προϋπάρχουσες φασιστικές οργανώσεις (μεταξύ τους την “Τρία Έψιλον” και τους “Χαλυβδόκρανους”). Λέμε: διέλυσε τους παραπάνω μόνο και μόνο για να δημιουργήσει από την αρχή ένα μαζικό φασιστικό κίνημα που θα του επέτρεπε να έχει το πάνω χέρι στη «συγκυβέρνηση» με τον Γεώργιο Β'. Πρόκειται για την ΕΟΝ, την Εθνική Οργάνωση Νεολαίας, που ιδρύθηκε και στελεχωθηκε μέσα από τις πιο σκληρές φασιστικές νεολαιίστικες οργανώσεις. Ήταν η πρώτη κρατική νεολαία στην Ελλάδα που - συγκροτημένη κατά το πρότυπο της χιτλερικής νεολαίας - έντυνε με στολές και ανάγκαζε να χαιρετάνε φασιστικά... παιδιά 10 ετών...

the antifa side of the story * the antifa side of the story * the antifa side of the story * the antifa side

3) Λένε: το “όχι” δεν το είπε ο Μεταξάς, του το επέβαλλε ο λαός. Λέμε: Είναι εντυπωσιακό πως οι διάφοροι καθηγητές και δημοιογράφοι φτάνουν να επικαλούνται την δημοκρατικότητα ενός ναζι δικτάτορα αντί να παραδεχτούν πως εξυπηρετούσε τα συμφέροντα (όσον αφορά τις συμμαχίες) του ελληνικού κράτους (και κατ’ επέκταση τα δικά του). Η λύσσα τους για να θαφτούν οι μαύρες σελίδες της ελληνικής ιστορίας και να παρουσιαστεί ελληνικό κράτος - και λαός κατ’ επέκταση - ως (γεννημένοι) ‘αντιφασίστες ήρωες’ είναι τόσο μεγάλη που σίγουρα δεν παίρνουν από λόγια.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ *βιβλίο*

Ο Ιωάννης πίσω από τον Μεταξά

Ο πρωθυπουργός του ΟΧΙ



Όπως και να χει, μόνο τυχαίο δεν θεωρούμε πως στη σειρά «Ηγέτες» (ίου) η εφημερίδα «Καθημερινή» διάλεξε να παρουσιάσει φέτος, πρώτο-πρώτο τον κύριο Γιάννη Μεταξά, αυτόν που μετέφρασε στα ελληνικά το γνωστό γαλλικό φασιστικό σύνθημα “η γαλλία στους γάλλους”, κάνοντάς το... “η Ελλάδα στους Έλληνες”, ένα σύνθημα που γνώρισε μεγάλες δόξεις στη χώρα τόσο από το πασόκ όσο και απο τη χρυσή αυγή πρόσφατα. Η νοσταλγία της κυρίαρχης ελληνικής πολιτικής για έναν αυστηρό στιβαρό άντρα πολιτικό σε συνδυασμό με το ότι ο Μεταξάς τελικά δεν έκανε και τίποτα άλλο από το να εξυπηρετήσει τα πραγματικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους (χωρίς ηρωισμούς και άλλες φανφάρες), δίνει στο όνομα ενός φασίστα μεγάλη πολιτική αξία σε μια κοινωνία που φασιστοποιείται μέρα με την μέρα.

Μη θεωρείτε την κουβέντα γύρω από τον Μεταξά (και το πόσο φασίστας υποτίθεται δεν ήταν) εξάλλου άσχετη με την αναζήτηση ηγετών στο σήμερα... Α! Και τι τους θέλουμε σήμερα τους “στιβαρούς” ηγέτες σήμερα; Ποιος ξέρει; Έμεις ένα έχουμε να τους πούμε. Follow your leaders!!!



: of the story * the antifa side of the story * the antifa side of the story * the antifa side of the story *

Εδώ και 4 χρόνια κάνουμε μια συναυλία στην ΑΣΟΕΕ για τη λεγόμενη 'δεύτερη γενιά μεταναστών', αυτήν που της αλλάξαν τα ονόματα, αυτή που της είπαν ότι δεν της φαίνεται ότι είναι από την αλβανία, αυτή που την απομόνωσαν στο σχολείο, αυτή που της είπαν με έκπληξη ότι έμαθε τόσο καλά τα ελληνικά, αυτή που την εγκληματοποιούν στα δελτία ειδήσεων, αυτήν που την σταματάνε οι μπάτσοι για έλεγχο, αυτή που της φώναζαν 'δεν θα γίνεις έλληνας ποτέ', αυτή που δεν της δίνουν την μπλε ταυτότητα γιατί οι δικαστές είπαν ότι η ελληνική ιθαγένεια μεταδίδεται μόνο με αίμα, κάτι σαν κληρονομική ασθένεια δηλαδή...

Και φέτος, λοιπόν, μπάντες και ράπερς της δεύτερης γενιάς και αντιφασίστ(ρι)ες θα πάρουν μικρόφωνο ενάντια στον ελληνικό ρατσισμό, την ομοφοβία και γενικώς ενάντια σε κάθε μαλακία που κυκλοφοράει και σε αυτή την κοινωνία. Οι σύντροφοι Ανάποδο Χαμόγελο και Dtaeys, Eni D και Twin-sanity από την Αθήνα, η χιπ χοπ μπάντα μεταναστών από τη σερβία Gipsy Mafia και η πανκ φεμινιστική Premenstrual Syndrome από τα Τίρανα θα είναι εκεί. Εκεί θα είναι επίσης σύντροφοι και συντρόφισσες από αντιφασιστικούς πυρήνες της Αθήνας. Το λάιβ διοργανώνεται με την πολιτική ευθύνη του antifa negative και του αντιφασιστικού περιοδικού 0151.

LIVE *antifa*

DONT CALL ME GREEK

vol.4

PREMENSTRUAL SYNDROME
(FEMINIST PUNK FROM TIRANA)

GIPSY MAFIA
(antifascist immigrants from Stuttgart)

DTAEYS - TWINSANITY
ENI D - ΑΝΑΠΟΔΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
21.10.2016
20.30
ΑΣΟΕΕ

100% ΑΝΤΙΦΑ
0% Ελλάδα

0151
Περιοδική αντιφασιστική έκδοση
ενάντια στην ελληνική εμπειρία

ANTIFA negative

για την Έμιλυ

Στις αρχές του περασμένου Ιουλίου αυτοκτόνησε η 23χρονη τρανς ακτιβίστρια Έμιλυ Βουκελάτου. Από όσα άφησαν να εννοηθούν η μητέρα της και η αδερφή της, η κακοποίηση και οι τραμπουκισμοί που έτρωγε επί χρόνια στο σχολείο και στο γενικότερο κοινωνικό περιβάλλον, μάλλον έχτισαν σιγά-σιγά αυτή την απόφαση μέσα της. Δεν είναι δύσκολο να το φανταστούμε πως λειτουργεί η απομόνωση, το τραμπουκισμα και τα χειρότερα. Ζούμε σε ένα κοινωνικό και θεσμικό πλαίσιο τοξικό για τους κάθε είδους διαφορετικούς, σε επίπεδο μεταναστευτικής καταγωγής, ταυτότητας φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού, κάθε «απόκλισης» εν τέλει από τη λευκή, εθνική και αρτιμελή νόρμα ανθρώπου. Ειδικά τα τρανς άτομα – άτομα δηλαδή που δεν αποδέχονται την ταυτότητα φύλου που τους αποδίδεται κατά τη γέννησή τους, είτε βρίσκονται σε διαδικασία ήδη να αλλάξουν το φύλο τους είτε όχι – ζούνε ζωές που για εδώ και δεκαετίες είναι συνυφασμένες με την καθημερινή κοινωνική βία και τους κάθε είδους αποκλεισμούς. Βρίσιμο και γελοιοποίηση στην επαφή με τους ‘καθημερινούς νορμάλ’, βία από τους διψασμένους για ‘αρμονία’ γονείς, δασκάλους, συμμαθητές, γείτονες και ίσως εραστές, απόρριψη όταν πρόκειται για δουλειές από τα αφεντικά κτλ. Δεν ήταν παρά τον Μάιο του 2015 όταν μια τρανς γυναίκα πυροβολήθηκε 5 φορές κοντά στον σταθμό Λαρίσης από άγνωστο με καραμπίνα, δίπλα στα κεντρικά της Τροχαίας και στα γραφεία των νεοναζι. Φυσικά ο δράστης παρέμεινε ασύλληπτος. Το 2011 μια τρανς μαθήτρια είχε περιλουστεί με βενζίνη από συμμαθητές της σε νυχτερινό λύκειο στα Εξάρχεια. Όλα αυτά είναι απλά μικρές ειδήσεις που βγαίνουν προς τα έξω, συχνά χάρη στην επικοινωνία των τρανς ατόμων, ανδρών και γυναικών, με το Σωματείο Υποστήριξης Διεμφυλικών, που εκπροσωπεί ορισμένα από αυτά και μιλάει ανοιχτά ενάντια στην τρανσφοβία. Το Δίκτυο Καταγραφής Ρατσιστικών Περιστατικών το 2015 σημείωσε 185 επιθέσεις σε λεσβίες, gay, αμφισεξουαλικούς, τρανς, κουίαρς και ίντερσεξ και άλλα τόσα με θύματα μετανάστες. Ρατσισμός, ομοφοβία και τρανσφοβία βαδίζουν χέρι-χέρι. Οι δράστες συχνά βγαίνουν από την ίδια δεξαμενή σκατών. Μπορούμε να οργανωθούμε απέναντί τους. Μπορούμε ακόμη να μη συναινούμε σιωπώντας στη συκοφάντησή τους μέσα σε παρέες, γιατί η συναίνεση σε μια τρανσφοβική συζήτηση στη δουλειά, στο σχολείο, στο λεωφορείο, είναι απλά ένας πρώτος κρίκος στην αλυσίδα αυτής της δολοφονικής κοινωνικής συνθήκης με θύματα βίας και... θύματα αυτοκτονίας.

Πες μου αλήθεια τι θέλει ο κόσμος
όταν βρίσκεις το φως ανοίγει ένας δρόμος
σε είδα όταν πέρασες μέσα απ' τον τοίχο
έφυγες οριστικά χωρίς να σε φιλήσω
πάνω στα μάτια σου άστραφτε η σκόνη
δεν έγινες ποτέ κορίτσι αλλά ούτε και αγόρι
μα τι τους νοιάζει λοιπόν, πες μου Μιράντα
πες τους να σκάσουν απ' αυτή τη βεράντα
έτσι μου έλεγες σ' εκείνο το κρεβάτι
μου έβαζες ζελέ, μου μιλούσες γι' αγάπη
και βγαίναμε αργά πάντα μετά τις μία
σε όλες τις ντίσκο στην παραλία
με φόβο και δάκρυα τέλειωσε η αθώα εφηβεία
κι άφησε πίσω της λουλούδια κι αστεία

Να αγαπάς τους ανθρώπους, μη φοβάσαι κανένα
αν μ' ακούς φίλε τώρα περπάτησε με μένα
δες τα χέρια μου έχουν ματώσει
με είχες φιλήσει, σε είχα πληγώσει
μα αγαπώ τη ζωή, η ζωή είναι αγάπη
μου λείπεις πολύ αλλά είμαι εντάξει

Μιράντα

Κ. Βήτα